

Печат, 09.октобар.2008.

Неко ће брзоплето помислити на палму и жирафу у зоолошком врту. Не, није реч о Драгану Марковићу Палми и његовој потреби за жирафом коју му је српска влада, да га задовољи, одмах купила. Јесте да је таква одлука велики корак у прављењу одређеног амбијента у делу Србије, али то за њену пуну амбијенталност није довољно.

Највећи светски амбијенталиста Џорџ Буш ових дана, после великих напора да што боље комплетно амбијентира Ирак и Авганистан, амбијентирао је и саму Америку, и то читавим низом потеза из класичног репертоара реалног и државног социјализма. САД се латио државних мера и решио да одсупи од свеопште дерегулације. Разлози су више него познати – ово је крај неолибералне ере у којој је свака суверена држава била основни непријатељ великих корпорација. На историјској сцени налазе се држава и њена регулативна моћ у економији. Државе са својом регулативом нешто морају да ураде и не могу све да препусте тржишту. Време потпуне дерегулације је прошло.

Виртуелни свет новца, берзанских и финансијских захвата драматично се сукобио са стварношћу и са реалном економијом. Четири најмоћније земље Евроске уније трагају за решењем и за мерама које треба предузети за спас сопствених економија и финансија. ЕУ се нашао у потпуном раскораку и на самој је ивици потпуне десубјективизације. С једне стране Европа је у огромној зависности од америчких финансија и Вол Стрита, а с друге стране је у великој енергентској зависности од Русије. Тражење сопственог пута неће бити нимало лако.

У свету је једино српска влада опуштена. Они су мирни и спокојни. Једино им је Буш мало сумњив. Вуче улево. Они ништа не предузимају. Направили су некакав тим за праћење светске кризе, мада неки, попут гувернера Јелашића, и не знају да играју у том тиму. Представници и функционери српске Владе очигледно немају појма о томе шта се дешава у свету. Они су велики противници било какве улоге српске државе у привреди. Инсистирају на даљој дерегулацији и сматрају да је држава ту само да ствара „што бољи амбијент“. А да би тај амбијент био што амбијенталнији они енормно повећавају јавну потрошњу и немилице троше оно што намичу распродајом српских предузећа. Тако држава расипнички, и то готовим новцем, подржава италијански „Фијат“.

У изборној кампањи тврдило се да ће се у Србију сјатити бројни инвеститори са преко три милијарде евра. Добро, лагали су. Али није то најгоре. У „политици се лаже, па шта“. Најгоре је то што су они у то веровали, а веровање градили на потпуном незнању о томе шта се дешава у свету. И од свих тих инвеститора појави се држава Србија са највећом инвестицијом у извесну корист „Фијата“. Нигде никог другог.

Све државе света праве дугорочну стратегију јер знају да прави ефекти депресије и краха тек следе. У Србији ништа. Кулирају властодршци и врачају у стилу „ваљда се нама то неће десити“.

Наше провинцијалне буџаклијске незналице можда на ову светску кризу гледају сасвим особено. Из велике кризе тридесетих година прошлог века произашао је Хитлер и светски рат. Невешто закључујући аналогјама они сада мисле да су се Бушови ратови већ догодили па се тек после тога догађа финансијски и економски крах. То њих охрабрује.

У Генералној скупштини УН-а прихваћена је резолуција Србије и њено право да тражи саветодавно мишљење Међународног суда правде. Успех дипломатије, свакако. Ипак, шта ће од свега тога бити, још увек не знамо. Али било је више него дирљиво гледати велики пораз београдских „другосрбијанаца“. Док смо слушали представника Велике Британије, Албаније и САД-а имали смо утисак да присуствујемо некој од „другосрбијанских“ трибина или неком од програма уживо ТВ Б92. Био је то збир најгорих лажи и антисрпских стереотипа, али нису успели да у то увере представнике велике већине земаља које су подржале Србију. Бар у овоме.

На основу иступа највећих постпетооктобарских пријатеља Србије, Велике Британије и САД-а, разумели смо да је потпуно осакаћена Србија једини прави услов за „стабилност у региону“. Србија је уопште једна „неприкладна ситуација“. А Албанци су у Србији „доживели библијски егзодус“!

Памтим у Србији многа смењивања у медијима. Обично се после смене неког уредника у том медију није уопште писало на ту тему. Са Љиљом Смајловић није тако. Сменише је, а онда се дични Бошко Јакшић испрси и у „Политици“ је у свом коментару, баш као прави мушкарац, изнапада, а све употребљавајући онако кавалерски њене иницијале. Новинар истог листа Љубодраг Стојадиновић јавно се пожалио председнику Србије на своје статусне проблеме. Откуд се сети адресе Бориса Тадића? Откад је председник државе надлежан за ту врсту проблема?! По свему судећи новинар је погрешно адресу. Или, можда, није?